

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι δρ. 8,—

Ἔτησίαι φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 36

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια)

— Ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο καλλιτέρες, παρὰ νὰ βγῶ ἐξω καὶ νὰ νοσηλευθῶ ὅπου ἀποφασίζετε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴν ἀλλάξουν τὸν τρόπον τῆς Θεραπείας ποῦ ἐπέτυχε λαμπρά. Φαντασθῆτε, κύριε Δορσές! τέτοια μαχαίρια ποῦ μάφισε ἀναίσθητον ὀκτῶ ὥρες, καὶ οὔτε ἐνὸς λεπτοῦ πυρετός, χάρις εἰς τὸν ἱατρὸν μου Πέτρον! Ἄν εἰμπορῆτε νὰ μοῦ ὑποσχέσθῃτε ὅτι δὲν θάλλάξῃ ὁ τρόπος, καλὰ εἰδεμὴ μένω ἐδῶ.

— Ἄν δὲν συγκατατεθῇ ὁ ἱατρὸς τοῦ νοσοκομείου, σὰς παίρνω στὸ σπίτι μου, εἶπεν ὁ κ. Δορσές· πῆτέ μου τώρα, ἔχομεν προσκεκλημένους; ὁ δὲν εἰμπορέσωμεν νὰ τοὺς περιποιηθῶμε καλὰ;

— Βρῆκαν θησαυροὺς εἰς τὰς προμη-

θείας ποῦ ἐφέρατε, κύριε, εἶπεν ὁ Πέτρος· τὸ μενού μας θὰ εἶνε πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς παρουσιάσω τοὺς προσκεκλημένους μου;

— Ἀναβαίνω μαζί σας νὰ τοὺς γνωρίσω. Σὰς, Δυρῶ, σὰς ὀφίνω μὲ τὸν κ. Μπερτρὰν νὰ ὀμιλήσετε διὰ τὰς ὑποθέσεις μας, προσέθεσε στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Ὁ κ. Δορσές καὶ ὁ Πέτρος ἀνέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου ἔγειναν αἱ συστάσεις. Ὁ κ. Ζολλιέ εἶδε μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν τὸν φίλον του ἐφοπλιστήν, ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων «παράγοντων» τοῦ ἀργεντινοῦ ἔμπορίου, καὶ ἀφῶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν οἶσιν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του, προσέθε:

— Σὰς παρακαλῶ νὰ

συγχωρήσετε τὴν ἀττημελήσιάν των. Δὲν κατῴρθωσαν νὰ σώσουν παρὰ ὅ,τι εἶχαν ἐπάνω των. Φοροῦν τὰ ἴδια ἐνδύματα εἰκοσιπέντε τώρα ἡμέρας.

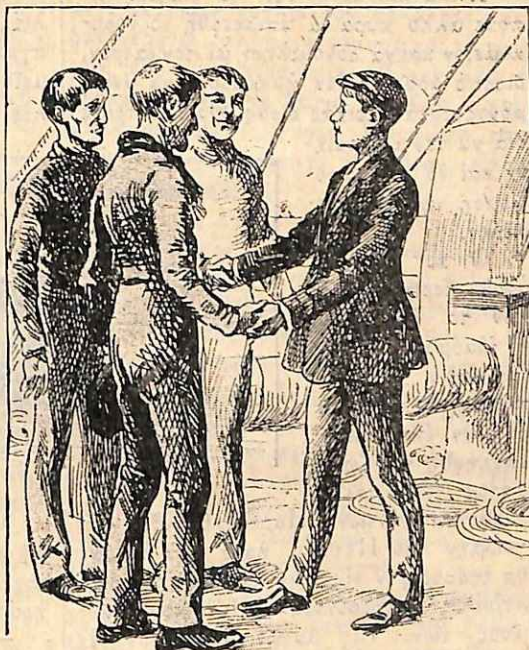
— Γνωρίζω τὴν συνήθη των κομψότητα, εἶπεν ὁ κ. Δορσές καὶ ἡ σημερινή των περιβολή δὲν τὰς κάμνει παρ' ἀκόμη συμπαθεστέρας.

— Εἰσθε πολὺ ἐπιεικής, κύριε, εἶπε γελῶν ὁ κ. Ζολλιέ, ἀλλ' ἐννοεῖτε ὅτι ταῖς χρειάζεται θάρρος διὰ νὰ παρουσιάζονται ἔτσι.

— Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸν! εἶπεν ὁ ὑπρέτης πλησιάζων τοὺς συνδαιτυμόνας.

—

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε φαιδρότατον. Καὶ ὁ τραυματίας ἔλαβεν ὀλίγον μέρος, διότι ἤκουσεν ὅλας τὰς συνομιλίας, καὶ ἀπὸ



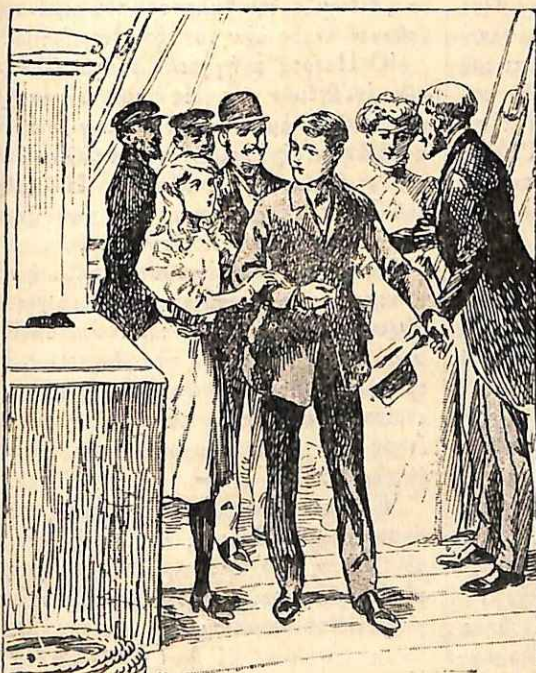
«Σφίγγων τὰς χονδράς, τυλῶδες χεῖράς των...» (Σελ 314, στ. α'.)

μερικὰ φαγητά, ὅσα ἔκρινεν ἐλαφρότερα, ὁ Πέτρος τοῦ ἐπῆγε καί, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὸν ἐτάχισε μόνος του, διὰ νὰ μὴ κάμνῃ πολλὰ κινήσεις.

Ταυτοχρόνως συνέτριψαν ἀδελφικῶς εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου οἱ ναῦται τοῦ Μιστράλ ἐφιλοξέουν τοὺς ναύτας τῆς Γαλλίας καὶ τοῖς διηγούντο τὰ κατὰ τὸ συγκινητικόν των ναυάγιον καὶ τὸν θάνατον τοῦ πλοιάρχου Δελαρῆ.

Τέλος, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, οἱ συνδαιτυμόνες ἐχωρίσθησαν. Παρὰ τὴν ἐγκαρδιότητα τῆς φιλοξενίας, ὁ κ. Ζολλιέ ἐβιάζετο νὰ ἐπαυρῇ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκουγενειακῆς ἐστίας, μὲ τὰ προσιλῆ του ἐκείνα ὄντα, τὰ ὅποια πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέδραπέ ποτέ.

Ὁ κ. Δορσές ἐξ ἄλλου ἐννοοῦσε τὴν ἀνυπομονησίαν ποῦ θὰ εἶχεν ὁ Πέτρος νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του. Διὰ τοῦτο ἐ-



«Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸν!» (Σελ. 313, στ. β')

πέμνει να τον απαλλάξει από τας ευνόχους που τον εδάρουν.

Τῷ ἐπρότεινε μάλιστα ναποδιβασθῇ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, προσφερόμενος νὰ στείλῃ εἰς τὸ πλοῖον ἕνα ἱατρὸν διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλ' ὁ νέος ἡγήθη ἐπιμόνως.

— Τὶ θὰ ἔλεγεν ὁ προσφιλέας μου ἀσθενής, ἀνέκραξεν, ἂν τὸν ἐγκατέλειπα τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού φθάνομεν εἰς τὸν λιμένα; Ἡ παραμικρὰ συγκίνησις θὰ ἤμπορούσε νὰ τῷ προκαλέσῃ πυρετὸν καὶ νὰ φέρῃ βαρείας ἐπιπλοκάς.

Ὁ κ. Δορσέας ὑπέκυψεν. Ὁ Πέτρος ἀπεφασίσθη ναποδιβασθῇ τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ θὰ ἐπρογευμάτιζεν ἐπὶ τῆς «Γαλλίας».

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπισκερθῇ τὸ νοσοκομεῖον καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τὸν ἱατρὸν, διότι ὁ ἀσθενής δὲν ἤμπορούσε νὰ μείνῃ μόνος παρὰ μερικὰς ὥρας. Θὰ ἐπέστρεφε διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν ἀποδιβάσῃ τὴν μεθεπομένην.

Ὁ κ. Δορσέας, ἀφοῦ περιήλθεν ὅλον τὸ ἱστοφόρον κ' ἐθαύμασε παντοῦ τὴν τάξιν καὶ τὴν πεθοργίαν πού ἐδασίλευεν ἐκεῖ—μέσα, ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῶν τριῶν νουαγιῶν ναυτῶν.

Παρεδέχθη δὲ τὴν γνώμην τοῦ Πέτρου, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέστρεφον εἰς Γαλλίαν διὰ τοῦ Μιστράλ, διατηροῦντες πάντοτε τοὺς βαθμούς των. Εἰς μὲν τὴν ἐπέμειναν ἐκεῖνοι νὰ διατηρήσουν καὶ τὸν νεαρόν των πλοίαρχον· δὲν ἤμπορεσαν νὰ τὸ ἐπιτύχουν· θὰ παρεβλέπε τὰ οἰκονομικὰ του καθήκοντα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐκάλουν εἰς τὴν ξηρὰν.

— Δὲν φαντάζεσθε μὲ πόσῃ λύπῃ σὰς ἀφίνουμε, καπετάνιο μου! εἶπεν ὁ Καργασσοῦ. Εὐχαρίστως θὰ ἔδινα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κρέας μου, ἂν ἦταν νὰ σὰς ἔχουμε γιὰ πάντα!

— Εὐχαριστῶ, καλοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ συγκίνησιν, σφίγγων τὰ χονδράς, τυλῶδεις χεῖράς των· σὰς ἀγαπῶ μετὰ τὴν καρδιά μου καὶ δὲν θὰ σὰς ξεχάσω ποτέ!

Εἰς τὸ Γαλλικὸν Νοσοκομεῖον

Εἰς τὰς πέντε εὐρέθη μόνος εἰς τὸ πλοῖον, μετὰ τὸν ἀσθενῆ του καὶ τὸ πλῆρωμα.

Ἡ ψυχὴ του εἶχε μελαγχολήσῃ ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐρημίαν, ἣ ὁποία διεδέχετο μίαν μακρὰν καὶ σιγὴν οἰκειότητα μετὰ τὰ δύο ἀγαθὰ ἐκεῖνα πλάσματα.

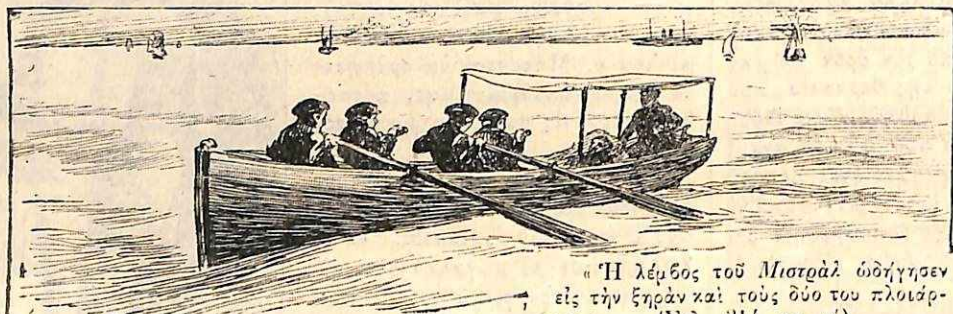
Κατῆλθεν εἰς τὸν θαλαμικὸν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ δὲν τὸν ἀγῆκε παρὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἐπαύριον ἀφίχθησαν τὰ δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ φροντίσουν περὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φροτίου του. Ὅλα ἔγειναν ἐν τάξει καὶ ὁ κ. Μπερτράν ἀνεκουρίσθη ἐπιτέλους καὶ ἡσύχασεν.

Ὁ Πέτρος, ἀφοῦ τοῦ ἄλλαξε τὴν πληγὴν, ἐπῆγε νὰ προγευματίσῃ μετὰ τοὺς φίλους του εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπέστρεψε νὰ περιποιηθῇ πάλιν τὰ ἀσθενῆ του καὶ κατόπιν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Εἰς τὴν προκυμαίαν τὸν ἐπερίμενε τὸ λανδῶ τοῦ κυρίου Δορσέας.

Ἐτρεξε πρῶτα εἰς τῆς κυρίας Ζολιέ, ὅπου ἔγεινε δεκτὸς μετὰ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, ἔπειτα μετέβη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ἐζήτησε τὸν διευθυντὴν κ. Ρολλὲν ἐκ μέρους τοῦ κ. Δορσέας.



«Ἡ λέμβος τοῦ Μιστράλ ὠδήγησεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τοὺς δύο τοῦ πλοίαρχους». (Σελ. 314, στ. γ')

Ὁ ἱατρός, ὥραιος γέρον, μετὰ συμπαθή καὶ ἐξυπνὴν φυσιογνωμίαν, ἐδέχθη τὸν Πέτρον εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμῇ.

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάμω μίαν περίεργον καὶ λεπτὴν αἰτησίαν, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐνας πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐπληρώθη μετὰ μαχαίρι εἰς μίαν στάσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου του. Θέλει, κατὰ προτροπὴν τοῦ ἐροπλιστοῦ του, νὰ νοσηλευθῇ ἐπὶ πληρωμῇ εἰς ἰδιαίτερον θάλαμον τοῦ Γαλλικοῦ Νοσοκομείου, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ σχεδὸν νὰ διατυπώσω.

— Μὰ διατί; ὀμιλήσατε! Αἱ ἐπιθυμίες τῶν ἀσθενῶν εἰνε πάντοτε σεβασταί.

— Ἐπειδὴ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θεραπείαν πού τοῦ ἔκαμαν ὡς τώρα, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ παρὰ ἂν τῷ ὑποσχεθῶν ῥητῶς, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀλλάξουν σύστημα.

— Καὶ ποία εἶνε αὕτη ἡ θεραπεία; Ὁ Πέτρος ἔδωσε τὰς ζητηθείσας ἐξηγήσεις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανερώσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ θεράπων τοῦ κ. Μπερτράν.

— Λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ διευθυντής· εἰμπαρῶ νὰ τοῦ υποσχεθῶ ὅ, τι ἐπιθυμῇ, διότι ὁ ἱατρός τοῦ πλοίου ἠκολούθησε τὸ καλλίτερον σύστημα. Καὶ πῶς θὰ μεταφέρῃ τὸν ἀσθενῆ σας χωρὶς νὰ κινηθῇ;

— Στὰ χεῖρα, ἐξαπλωμένον 'ς ἕνα

στρώμα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Μοῦ δείχνετε, σὺς παρακαλῶ, τὸ δωμάτιον πού τοῦ προορίζετε;

— Εὐχαρίστως.

Τὸ δωμάτιον ἦτο φωτεινόν, καθαρὸν, μετὰ ὥραιαν θέαν εἰς τοὺς κήπους.

— Μάλιστα, θὰ εἶνε πολὺ καλὰ ἐδῶ. Ἀὔριον θὰ σὰς τὸν φέρω. Τί πρέπει νὰ κάμω τώρα;

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον καὶ νὰ δηλώσετε ὅτι κρατεῖτε διὰ τὸν ἀσθενῆ σας τὸ δωμάτιον ἐξ. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἀντίο, καπετάνιο μου!

Ὁ Πέτρος ἔκαμειν ὅ, τι τοῦ εἶπαν, εἰδοποίησε τὸν κ. Δορσέας καὶ τὴν κυρίαν Ζολιέ καὶ, πάντοτε ἐφ' ὁμάδεως, ἔτρεξεν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ λέμβος τοῦ Μιστράλ μετὰ τὰς αὐτάς, διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὸ πλοῖον.

Τοὺς εἶχε κάμῃ νὰ ὀρκισθῶν ὅτι δὲν θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὴν ταβέρναν, καὶ μολοντὶ ἐπερίμεναν ἐκεῖ τέσσαρας ὥρας, εἶχαν κρατήσῃ τὸν ὄρκον των.

— Ἡμεῖς φρόνιμα παιδιὰ, καπετάνιο μου, εἶπεν ὁ Κερλός· δὲν ἐπατήσαμε τὸ πόδι μας ἐπ' ἀντικρινὸ καπελεῖο καὶ τώρα... ἔχουμε μίαν διψή!

— Καλὰ λοιπόν,

σὰς παραχωρῶ τρία λεπτά διὰ νὰ πᾶτε νὰ πιήτε ἕνα ποτήρι κρασί. Ὁρίστε χρόνον. Τρέξετε!

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ λέμβος κωπηλατομένη ἀπὸ δώδεκα εὐρώστους βραχιόνες, διέσχισε τὴν θάλασσαν τοῦ λιμένος καὶ ἐφθάνεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ τριεστὶον.

Ὁ Πέτρος ἀνῆγγειλε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ ἔλαβαν ὁμοῦ τὰ μέτρα των διὰ τὴν ἀποδιβάσιν, ἣ ὁποία χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν ἔγεινε τὴν ἐπαύριον. Ἡ λέμβος τοῦ Μιστράλ ὠδήγησεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τοὺς δύο τοῦ πλοίαρχους...

Χωρὶς νὰ χειροτερεύσῃ διόλου ἡ κατάστασίς του, ὁ ἀσθενής ἀπεκοιμήθη ἡσύχως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νοσοκομείου, ἀφοῦ τοῦ ἠλλάξε τὴν πληγὴν του ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι ἡ θεραπεία εὐρίσκειτο εἰς πολὺ καλὸν δρόμον καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ τραυματίας θὰ ἐγίνετο ἐντελῶς καλά.

Ἐδέξεν ὁμοῦ νὰ τῷ ὑποσχεθῇ προηγουμένως ὁ Πέτρος, ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ τὸν βλέπῃ κατ' ἐκάστην, διότι ἡ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τοῦ πλοίαρχου εἶχε γίνῃ πλέον φανατισμός.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΡΑΝΟ ΔΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ

Ἀγαπητοί μου,



ΑΛΛΑΙ μητέρες, πού ἀνατρέφουν μετὰ προσοχὴν καὶ μ' ἐπιμέλειαν τὰ παιδιὰ των, καὶ τὰ προφυλάτουν ἀπὸ κάθε τι πού θὰ ἤμπορούσε νὰ τὰ βλάψῃ, ἐτυχὲς πολὺ ἁλκίς νὰ μοῦ κάμουν τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς τί θέατρον καὶ εἰς τί ἔργον με

συμβουλευέτε νὰ στείλλω τὰ παιδιὰ;» Ἐδίσταζα πάντοτε νὰπαντήσω, προπάντων ὅταν τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν νήπια, ἀλλὰ ἐξηβοί, κορίτσια ἢ ἀγόρια, δεκαπέντε ἕως δεκάεπτα ἐτῶν. Σπανίως, πολὺ σπανίως, τὰ ἔργα πού δίδονται εἰς τὰ θεάτρα μας, εἶνε ἠθικά, κατάλληλα διὰ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἡλικίαν. Σπανίως ὁ ἔφηβος πού θὰ ἴδῃ ἐδῶ μίαν παράστασιν, θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέατρον καλλιτέρας ἀφ' ὅ, τι ἐπῆγε. Διότι αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ θεάτρου. Διασκεδάσεις, ναί, ἀλλὰ καὶ ἐπιδράσεις ἀγαθῇ, διαπαιδαγωγίαις. Ἡ καλὴ μητέρα ἐννοεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἴδωσιν τὰ παιδιὰ τῆς καὶ θεάτρον. Ἀλλὰ τὸ ἔργον πού θὰ διαλέξῃ διὰ νὰ τὰ στείλῃ, θέλει νὰ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἐκπληροῦν τὸν σκοπὸν τοῦ θεάτρου. Καὶ ὅχι ἀπὸ ἐκεῖνα πού, ἀνεξαρκήτως τῆς διασκεδάσεως, ἔχουν μίαν ἐπίδρασιν κακὴν, βλαβερὰν, πολλὰκις ἐλεθρίαν. Κάποτε δὲ εἶνε τέτοια καὶ μερικὰ πού φθάνονται ἠθικά.

Λοιπὸν, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅποιαν καλὴν μητέρα βλέπω, τῆς λέγω. «Νὰ στείλῃτε τὰ παιδιὰ σας εἰς τὸν Συρανὸν δὲ Μπερζεράκ. Νὰ ἐπιτέλους ἕνα ἔργον, ἀπὸ τὰ ὀλίγα πού εἰμποροῦν νὰ ἴδωσιν ἀπόβως.» Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ Συρανὸς δὲ Μπερζεράκ; Εἶνε τὸ περίφημον «ἡρωικὸν δράμα» τοῦ Ἐδμόνδου Ροσάν, τοῦ γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ, ἡ μεγαλειτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ αἵματος καὶ συγχρόνως ἐν φιλολογικόν, ποιητικόν, ἀριστοῦργημα ἀπὸ τὰ ὀλίγα πού ἔχει νὰ δείξῃ ἡ σύγχρονος φιλολογία. Πρέπει νὰ ξεῦρετε, ὅτι πάντοτε σχεδὸν ἐν ἀριστοῦργημα εἶνε δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ τὸν λαὸν καὶ διὰ τὰ παιδιὰ. Ἀλλ' ὁ «Συρανὸς δὲ Μπερζεράκ» εἶνε ἴσως περισσύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Εἶνε ὅ, τι ὑγιές, καὶ ὡραῖον, καὶ εὐγενές, καὶ ὑψηλόν. Δράμα «ἡρωικόν». Πρῶτα-πρῶτα αὐτὸς ὁ Συρανὸς, ὁ ἥρωος του, εἶνε ἥρωος ἀληθινός, ὑπαταρξὴς Γαλλοῦ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, πού ὑπῆρξεν. Ἀνδρεῖα μοναδική, ἀπαράδειγ-

μάτιστος. Μόνος του τὰ βάζει μ' ἑκατὸν ἀνθρώπους καὶ τοὺς τσακίζει. Εἶνε ὁμοῦς χρηστός, εὐκρινής, τίμιος, ὑπερήφανος, μισεῖ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑποκρίσιν, δὲν κάμπτεται ἐνώπιον οὐδενός. Εἰς τὸ καπέλον του ἔχει ἕνα περὶ λευκόν. Εἶνε τὸ «λοσιόν» του, τὸ ἐμβλημα του. Θέλει, ἀγωνίζεσθαι νὰ τὸ κρατῇσιν ἄγνόν, λευκόν, ἀμόλυντον, ἀκηλίδωτον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Συγχρόνως εἶνε πνευματώδης, εὐφυλόγος ἀπαράμιλλος, σοφὸς συγγραφεὺς, ποιητὴς χαριτωμένος. Μονομαχεῖ, αὐτοσχεδιάζων στίχους. Πολεμεῖ—ἐνθουσιάζων τοὺς συντρόφους του μετὰ ποιήματα. Εἶνε ὑπεράνθρωπος! Ἐχει καὶ τὸν ἐρωτὰ του, πού εἶνε ἡ βάσις τοῦ δράματος. Ἀλλὰ ἕνα ἔρωτα ψυχικόν, αἰθέριον, ἰδανικόν, εὐγενέστατον καὶ αὐτοῦ. Ἡ ὥραία Ρωξάνη δὲν τὸν ἀγαπᾷ, διότι εἶνε ἀσχημὸς, διότι ἔχει μίαν μύτην τερατώδη. Καὶ προτιμᾷ τὸν ὥραϊον Χριστιανόν. Ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν ψυχὴν, τὸ πνεῦμα τοῦ Συρανοῦ, διότι τὰ ὥραία ἐκεῖνα γράμματα πού τῆς στέλλει ὁ Χριστιανός, τοῦ τὰ γράφει ὁ φίλος του. Εἶνε πολὺ ἀργὰ ὅταν ἀποκαλύπτεται αὐτὸς ὁ δόλος. εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ εὐγενὴς Συρανὸς διὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῇ ἡ Ρωξάνη, βλέπουσα ὅτι ἀγαπᾷ ἕνα ὥραϊον βλάκα· ὁ ἥρωος εἶνε τότε πτωχός, ἀπογοητευμένος, πληγωμένος, ἐτοιμοθάνατος. Ὑπῆρξε πολὺ δυστυχὴς εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἀποθνήσκει ὀρθίως, ὑπερήφανος, ὑπερόχος, μέγας, μετὰ τὸ σπαθὶ ἐπὶ χεῖρὶ ἀνίκητον, μετὰ τὸ λοσιόν ἐπὶ κεφαλῇ ἀκηλίδωτον.

Ὁ ἡρωϊσμός αὐτὸς εἶνε τῶντι ὡραῖος. Ὁ θεατὴς, ὁ ὁποῖος μεταφέρεται εἰς μίαν μεγάλην ἡρωϊκὴν ἐποχὴν, δὲν θὰ γίνῃ βέβαια Συρανός, θὰ γίνῃ ὁμοῦς κατὰ καλλιτέρας ἀφ' ὅ, τι εἶνε. Διὰ τὰ παιδιὰ μάλιστα, καὶ διὰ τοὺς νέους, εἶνε πολὺτιμον τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀνθρώπου τόσον ἀνδρείου, τόσον ὑπερήφανου καὶ τόσον χρηστοῦ. Ἐν διασκεδάσει μετὰς πέντε θαυμαστάς πράξεις τοῦ ἔργου,—τόσον ὥραϊας πού δὲν ἡξεύρει κανεὶς ποῖαν νὰ προτιμήσῃ,—αἰσθάνονται μέσα των ἕνα ἐνθουσιασμόν, μίαν ψυχικὴν περφοσίαν, μίαν ἀνύψωσιν πρὸς τὰ μεγάλα καὶ τὰ εὐγενῆ. Ἡ τρίτη μάλιστα πράξις, ὅπου αἱ ἐπιλέκτοι τῆς Γασκώνης, οἱ ἥρωες, εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἀρράσου, ἀποθνήσκουν μετὰ τὸσσην ἀνδρείαν καὶ μετὰ τὸσσην χάριν, εἶνε ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα διδάγματα πού εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ θέατρον εἰς ἕνα νέον. Εἰμπορεῖτε νὰ ἴδῃτε τὸν «Συρανὸν δὲ Μπερζεράκ». Καὶ εἰς τὸ θέατρον τῆς Μαρίκας Κοτοπούλης, μολοντὶ ἡ θερινὴ σκηνὴ εἶνε μικρὰ διαθεατρικὰ ἔργα, παίζεται καλὰ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἄν δὲν μοῦ δώσῃς ἀμέσως ὅσα μοῦ ὑποσχεθῇς θὰ σ' ἀρίσω ἐπὶν τόπο.

Ὁ βασιλεὺς ἐπέμενε καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐκράτησε τὸ λόγον του. Ἐγεινε τρομερὰ μάχη μεταξὺ τους καὶ ἐπιτέλους ὁ βασιλεὺς ἔπεσε νεκρός. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέστρεψε κατόπιν εἰς τὴν Τίρυνθα.

6. Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες

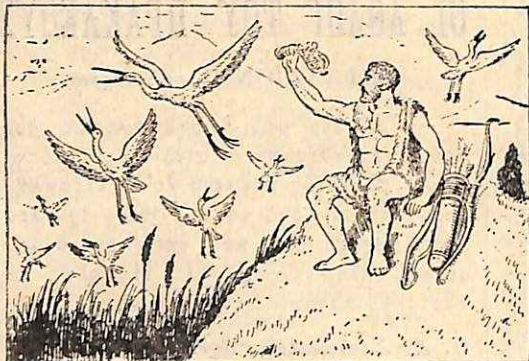
Εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας ἦτον μίαν πόλιν λεγομένην Στυμφαλία. Πλησίον τῇ πόλιν ἀπλώνετο ἕνα ἔλος πού τὸ ἐλυμαίνοντο ὄρνεα (ὄρνιθες, ὅπως τὰ ἐλεγον αἱ πολὺ ἀρχαῖοι). Ἦσαν κατὰ μέγαν ἀγρία πουλιὰ σὺν πελαργοῖ καὶ σὺν γερανοῖ, ἀλλὰ τὸ ράμφος καὶ τὰ νύχια τους ἦσαν ἀτσάλενα. Ὅταν ἐπεινούσαν, ὠρμούσαν ἀπάνω εἰς τὰ ζῶα ἢ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐξέσχίζαν καὶ τοὺς ἔτρωγαν· ἔπειτα πετοῦσαν πάλιν εἰς τὰ ἔλος των.

Ὁ ἑκτὸς ἄθλος πού διετάχθη νὰ κάμῃ ὁ Ἡρακλῆς ἦτον νὰ καταστρέψῃ τὰ ἀρπακτικὰ αὐτὰ ὄρνεα, ἢ τέλος πάντων νὰ τὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν τόπον. Γύρω ὁμοῦς εἰς τὸ ἔλος ἀπλώνοντο ἄμμοι κινητοὶ καὶ ὁποῖος ἦθελε νὰ πλησιάσῃ ἐκινδύνευε νὰ χωθῇ μέσα 'ς αὐτοὺς τοὺς ἄμμους καὶ νὰ ταφῇ ζωντανός. Πῶς λοιπὸν νὰ κάμῃ ὁ Ἡρακλῆς; Προσέφυγεν εἰς ἕνα συγγενὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, λεγόμενον Ἡφαιστον, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτον κουτσός. Αὐτὸς ἦτον ὁ θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὁ προστατὴς ὅλων τῶν σιδηρουργῶν.

Εἶχεν ἕνα ἐργαστήριον ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος Αἴτνα, εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἄλλα ἀκόμη εἰς πολλὰ ἄλλα βουνὰ καπνίζοντα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ ὄνομα του τὰ ἐλεγον καὶ τὰ λέγουν ἀκόμη ἡφαίστεια. Ὁ Ἡφαιστὸς, ἐδέχθη καλὰ τὸν Ἡρακλῆ· τοῦ κατεσκεύασε μίαν ροκάναν γαλκινὴν καὶ τοῦ τὴν ἔσπειρε γιὰ νὰ τρομάξῃ καὶ



νὰ ξενοντίσῃ τὰ ὄρνεα τῆς Στυμφαλίας. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε τὴν ροκάναν καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς λόφου, πολὺ κοντὰ εἰς τὸ ἐλεθρίον ἔλος. Τὰ ὄρνεα ἐπετοῦσαν ἀπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.



μούγγρισμα, ο 'Ηρακλής το άρπαξε από τα κέρατα.

Ο ταύρος άντιστα με απόγνωση, αλλά ο 'Ηρακλής ήταν πιο δυνατός και κρατών το ζώον από τα κέρατα, το έσυρεν έως τον λιμένα όπου ήταν το καράβι, το ανέβασεν επάνω, το έδεσε καλά με σχινιά και το καράβι επέστρεψε στην Έλλάδα.

8. Οι Ίπποι του Διομήδους

Ο 'Ηρακλής τότε άρχισε να γυρίζει την ροκάνα μ' ένα κρότον τόσο τρομακτικό, ώστε τα όρνεα τα έχασαν.

Όσον πιο τρομασμένα τα έβλεπεν ο 'Ηρακλής, τόσο δυνατότερα έκτυπούσε. 'Επί τέλους έφυγαν από το έλος κ' έπλησαν πτερό. Τότε ο 'Ηρακλής επέταξε την ροκάναν, άρπαξε το τόξον του και τα βέλη του κ' έσχότωσε όσα ήμπούρεσε. Μερικά του εξέφυγαν, αλλά επέταξαν πέρα από τη θάλασσα και δεν τα ξαναείδε κανείς.

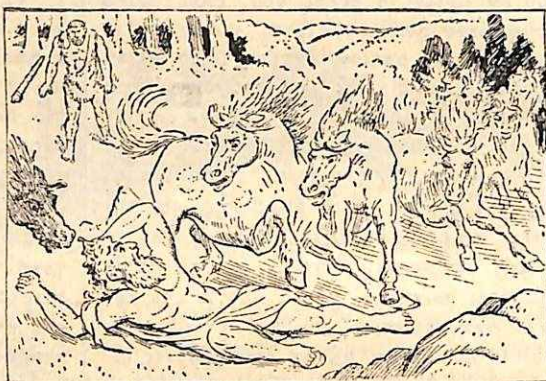
Έτσι, όλα τα περίγυρα έλευθερώθηκαν από αυτά τα τέρατα και οι κάτοικοι του τόπου έζησαν από τότε ήσυχοι και ευτυχείς.

7. Ο ταύρος της Κρήτης

Ο βασιλεύς Εύρυσθεύς έστειλε κατόπιν τον 'Ηρακλή στην νήσον Κρήτην, με την διαταγήν να φέρη ζωντανόν ένα ταύρον που έρήμαζε τον τόπον. Ο 'Ηρακλής εύρηκε στην παραλίαν ένα καράβι που έφευγε για την Κρήτην. Έρβηκε μέσα και ύστερ' από ολίγων ημερών ταξίδι έφθασε στην νήσον.

Η πρώτη του φροντίς ήταν να πάη ναύρη τον Μίνωα, τον βασιλέα της νήσου, και να του ζητήσει την άδειαν να πιάση ζωντανόν τον ταύρον. Ο βασιλεύς του την έδωσεν.

Ο 'Ηρακλής έβγήκε τότε στον κάμπο και μετ' ολίγον συνήντησε τον ταύρον να κάνει κάτι πηδήματα τρελλά, έπειμον να γυθί έναντίον του και να τον ξεσχίση. Ο 'Ηρακλής τον έπερίμενε με θάρρος και ακριβώς την στιγμήν που το θηρίον έχαμήλωνε το κεφάλι μ' ένα



αυτός όχι μόνον ηνρήθη, αλλά ήθελσε να τον ρίψη κι' αυτόν να τον φάγουν. Ο 'Ηρακλής έπιασε τότε τον Διομήδην και τον έρριψε τον ίδιον στους Ίππους, οι όποιοι άμέσως τον κατεσπάραξαν. Έπειτα ο 'Ηρακλής άρπαξε τους Ίππους, τον ένα μετά τον άλλον, τους έδεσε και τους έφερε στο πλοϊόν του που ήταν έτοιμο ν' απλώση τα πανιά και επέστρεψε στην Έλλάδα.

Όταν έφθασαν στην Τίρυνθα, ο βασιλεύς Εύρυσθεύς διέταξε να απολύσουν τους Ίππους μέσα στο δάσος, όπου τα άγρια θηρία τους κατεβρόχισαν κι' αυτούς κι' έτσι έχασαν.

9. Ο ζωστήρ της Ίσπολύτης

Ο Έννατος άθλος του 'Ηρακλέους ήτο να φέρη εις τον Εύρυσθέα τον ζωστήρα της Ίσπολύτης, της βασιλίσσης των Άραζόνων. Αι Άραζόνες ήσαν μία πολεμική φυλή διάσημος για την ανδρείαν της κ' έζούσαν εις τον τόπον όπου υπάρχει σήμερα η Άρμενία. Η φυλή αυτή άπετελείτο μόνον από γυ-

ναίκας, οι όποιοι έζούσαν μόναι των και δεν έδιδαν προσοχήν εις τους συζύγους των. Όσον άφορᾷ τα παιδιά των, αυτά άνέτρεπον μόνον τα θηλυκά με την μεγαλύτεραν επιμέλειαν, τα έγύμναζαν 'ς όλας τας άθλητικές και τας πολεμικές ασκήσεις, και δεν έφρόντιζαν καθόλου για τ' άρσενικά. Αυτά τα άφιναν στους πατέρας τους, ή τα έσοκτώναν άμα έγεννώντο. Έλέγοντο δε 'Άραζόνες, έπειδή είχαν μόνον ένα μαστόν, τον άριστερόν τον δεξιδν τον έχοπαν δια να ειμπορούν να μεταχειρίζονται ελεύθερα το τόξον ή το δόρυ εις τας μάχας.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ένδεκα έτών.
ΦΙΦΗ, αδελφή του, δέκα έτών.
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, το παιδί της πλούστρας, 8 έτών.
Η σκηνή παριστά παιδικόν σπουδαστήριον εις πλούσιον σπίτι.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος, κάθεται στο τραπέζι, κρατεί το κεφάλι του και φαίνεται συλλογισμένος βαθειά κάπου-κάπου γράφει ολίγες λέξεις σε μία πολύ μεγάλη κόλλα χαρτί:— Άρθρον τρίτον: Άπορασίζω να είμαι ευπλαγής και ελεήμων, ευγενής και γλυκός με όλους, να μη δίνω γροθίες της Φιφής και πρό πάντων να ευεργετώ τους πτωχούς.— Άρθρον τέταρτον: Άπορασίζω να μην είμαι πολύ λαίμαργος, και άμα γίνω είκοσιπέντε χρονών, — είκοσιπέντε χρονών; ίσως είναι πολύ νωρίς, — τριάντα χρονών τότε, δεν θα τρώγω πιά στο τραπέζι ούτε φρούτα, ούτε γλυκίσμα. (Στενάζει βαθειά:) Ούφ!... — Άρθρον πέμπτον: Άπορασίζω... (Άκούονται έξω βήματα:) Ποιος έρχεται πάλι να μ' ενοχλήση;

ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΦΙΦΗ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Έσύ 'σαι, Φιφή; Πήγαινε, σε παρακαλώ, να παίξεις με τις κουκλές σου και μη με διακόπτεις τώρα που κάμνω το πρόγραμμα της ζωής μου!

ΦΙΦΗ:— Τι, τι κάνεις;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, με ήρεμία και υπερηφάνεια:— Το πρόγραμμά της ζωής μου!... Λοιπόν, άρεσ ήλθε, θά σου έμπιστευθώ ένα μυστικό. (Έκτείνει το χέρι του επισήμως:) Φιφή, θά γίνω Άγιος!

ΦΙΦΗ:— Όχι, δά!
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, της παρουσιάζει τη μεγάλη κόλλα που έγραφε:— Ναι, Φιφή, και απόδειξις, ότι το πρόγραμμα της ζωής μου έγινε! νά το!

ΦΙΦΗ:— Πά, πά, τί μεγάλο!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Μεγάλο, πραγματικάς! Έργα έλόκληρο!... Όκτώ μέρες τώρα παιδεύομαι. Μα έπρεπε να προΐδω, να ρυθμίσω, να κανονίσω τα πάντα. Πρόγραμμα βλέπεις! Θέλεις να σου το διαβάσω; (Διαβάει:) «Πρόγραμμα της ζωής του Ιωάννου Κ. Άγγελίδου, γεννηθέντος έν έτει σωτηρίω 1901 και τελευτήσαντος ολίως τών...» Αναθέτω σε σένα να βάλεις αυτή τη χρονολογία. (Πρόγραμμα της ημέρας: Έγερσις εις τας οκτώ. Μελέτη από τας δέκα ως τας δώδεκα, έντός αν αι τιμωρίαι της προηγούμενης ημέρας μ' έχουν πολύ κουρασμένον. Έν τοιαύτη περιπτώσει, έγερσις εις τας έννέα και άναπαύσις ως το μεσημέρι. Από την μίαν ως τας δύο, μελέτη των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης, και πρό πάντων του Δευτερονομίου και της Πεντατεύχου.» Ή, πώς σου φαίνεται αυτό; «Από τας δύο ως τας τέσσερες, μάθημα με τον καθηγητήν μου. Είς τας τέσσερες, ένθ ή τρώγω ψωμί και μέλι, θά συλλογίζωμαι την ματαιότητα των εγκωσμών. Είς τας πέντε, πρακτική εξάσκηση εις την άρετήν της ύπομονής...»

Πρόσδε. Φιφή, να μη με πειράζεις ποτέ τέτοια όρα!... «Από τας έξ ως τας έννέα, εξάσκηση εις την άρετήν της έλεημοσύνης.»

ΦΙΦΗ:— Τρεις ώρες για έλεημοσύνη!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Ναι, Φιφή μου. Η έλεημοσύνη υπήρξε πάντοτε ή κυριότερα άρετή των Άγίων. Θά είμαι ευπλαγής, ελεήμων, γλυκός και με λόγια και με έργα. Όστε μην έλθεις ποτέ να μου πής, σε τέτοιες ώρες, πως ή Κάκια είναι κακή ή πως ο Κονός ξεφωνίζει άνυπόστα. Δεν θά σου το επιτρέψω. Θά είμαι επίσης — και προ πάντων — καλός, ευπλαγής, ελεήμων προς τους πτωχούς. Όταν γίνω είκοσι χρονών, θά τους δώσω όλην μου την περιουσία.

ΦΙΦΗ:— Μα έσύ δεν έχεις λεπτά!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ:— Θά γυρέψω του μπαμπά που έχει.

ΦΙΦΗ:— Και από πότε θάρχισες να εφαρμόζεις το πρόγραμμά σου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, κυττάζων το ρολόγι του:— Άρχισα κηέλα πρό μις ώρας, Φιφή (άκούεται το κουδούνι). ΦΙΦΗ:— Ποιος να είναι; Πηγαίνω να ιδώ. (Έξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος, ξανακάθεται στο τραπέζι και ετοιμάζεται να γράψη:— Άρθρον έκτον: Όταν θά γίνω τριανταπέντε έτών, θά... Μα τι μπορώ να κάμω όταν γίνω τριανταπέντε έτών;... Πρέπει να σκεθώ...

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΦΙΦΗ

ΦΙΦΗ, γυρίζει τρεχάτη:— Γιαννάκη! Γιαννάκη! Δώρα από τη θεία Μαρία! Ίδες τί μας στέλλει.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, όρμᾷ, και προσπαθεί νάρπάξη τα δύο δέματα που κρατεί ή Φιφή:— Δός μου τα λοιπόν να ιδώ!

ΦΙΦΗ:— Στάσου! πώς κάνεις έτσι; Τα δώρατά μας θά είναι γραμμένα επάνω στο καθένα. Ά, νά το δικό σου και νά το δικό μου.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ανοίγει το δέμα του και βγάζει ένα σιδηροδρομικό. — Ά, τί ωραίος σιδηρόδρομος!...

ΦΙΦΗ, ανοίγει συγχρόνως το δικό της:— Έμένα μούστειλε μπομπόνια. Κύτταξε τί μεγάλα που είναι!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

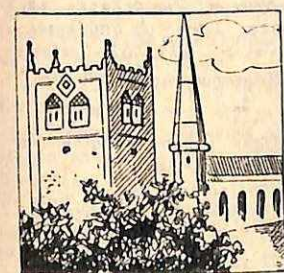
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Άλλόκοτος κόμωσις



Οι Ιθαγενείς του Μασχουκουμπιού εις την Ρωδεσίαν, έχουν περιεργότατον σύστημα κόμωσης. Η κόμωσις των άποσταλείται από έν είδος περρούκας, κατασκευασμένης από μαλλιά κομμένα και ανακατεμένα με λίπος και λάσπην. Όλα αυτά κάμνουν έν μίγμα, εις το όποιον δίδουν το σχήμα, το όποιον βλέπεις εις την εικόνα. Τι μπελάς εις το κεφάλι του τεσσάρω αυτού κόμψευμένου!...

Άδυναμιαί ανθρώπων



λεπτομερείας εύρέθησαν

Δύο άδελφοί, εις την Άγγλιαν, άπιδράσαν να διαθέσουν την μεγάλην των περιουσίαν διά να κτίσουν μία αν κλησίαν. Είς όλας τας σύμφωνοι και

δεν διεφώνησαν παρά ως προς την τοποθέτησιν των κωδώνων. Η μία τους ήθελεν εις άπλουν κωδωνοστάσιον, ή άλλη εις μεγάλον τετράγωνον πύργον. Κ' έπειδή έπέμεναν και αι δύο, έδέχσε να έκτελεσθούν και τα δύο σχέδια, ούτω δε ή εκκλησία των έχει σήμερα και κωδωνοστάσιον και πύργον!

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Εικόνα



— Καλέ, που χεύθηκε ο άδελφός μου; Βοηθήστε με να τον εύρω!

β') Διά τους Γαλλομαθείς

Έσάλη υπό της Μιμόζας

P.t.t . p.t.t Γ o.s... f..t
s.n n.d

Να συμπληρωθή ή γαλλική αυτή παροιμία.

γ') Παίγνιον

Έσάλη υπό Ιωάννου Β. Λαουτάρη

πλι	κυ	ρε
σι	πα	οι
θνος	ναυ	ον

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυτά ούτως ώστε ναποτελέσουν: Νήσον της Έλλάδος, πόλιν της Έλλάδος και πόλιν ευρωπαϊκήν.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθηνas, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθῇ, θά έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρον μείκους λύτας ής συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 34ου φύλλου

α') Ο άγιός—β') Ζημίαν αίρου ή κέρδος αίσχρόν—γ') Λάρος, στρουθοκάμηλος, χελιδών, αετός, τώας.

στατιστικές, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσαν) Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου (τώρα ποῦ ἔχει; καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐμπρός! καὶ πρῶτα-πρῶτα, νὰ μοῦ γράψῃς συγγνώμη) Ρόδου Μοσχοβόλημα (ἔσταιλα!) Δρόσον τῆς Ρωφίας (ἄλλην φορὰν νὰ μὴ τὸ λησμονῇς, διότι εἶνε σπουδαῖον· φαντάσσομαι νὰ σοὺ ποῦν ὅτι τὸ ἔκλεψες, ἐνῶ ἀπλῶς τὸ μετέφρασες!) Ραιφωδὸν τῆς Κύμης (γράφει μου τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν) Πανελλήριον Πόθον (τὶ ὠραία ἡ ζωὴ μὲ τὰ χωριατό-πouλα!) Ροβινσώνα Κροῦσον, Γοργώ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Αυγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 133ος Διαγωνισμός
Δύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Σεπτεμβρίου)

Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα—ἴδε σελίδα 319,—ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 133ος Διαγωνισμός τῶν λύσεων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

363. Δεξιόχειρος

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα,
Ζῶν τὸ δεύτερόν μου.
Κ' ὅρος γνωστόν, ὦ λύτα.
Θὰ ἴδῃς ἐπὶ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου.

364. Συλλαβογράφοι

Γράμματα δύο, φίλε μου,
Κοντά-κοντὰ ἂν θέσῃς,
Τόνομα ἐνδύοις πόλεις
Εὐθὺς ὀπίσπελῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περωσέως.

365. Μεταγραμματισμός

Ἄν ἀπείρακτον μάφισις,
Κοινὸν εἶμαι ὀπορικόν,
Μάλασσα μὲ περιθρέχει
Μ' ἄλλο γράμμα τελικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υψηλῆς Ἰδέας.

366. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Ζῶν μνησκαστικόν
Ἀνατρέπει τὰ στοιχεῖα
Κ' ἐν ἐπίρρημα γνωστόν
Γίνεται μὲ ευκολία.
Μ' ἂν ἀνατραπῇ κι' αὐτό,
Τότε παίζει πηδητό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔγης τῶν Ἑλπίδων.

367. Κυβόλεξον

Π . . . Ε Νὰ συμπληρωθῇ τὸ κυβόλεξον τοῦ-
· . . . το ὥστε καθεὶς καὶ ὀριζοντίως
· . . . Λ νάναγινώσκονται ταῦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου.

368. Ἀστήρ

* * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * * * οὕτως, ὥστε νάναγινώσκων-
* * * * * ται: ὀριζοντίως χώρα τῆς
* * * * * Ἑλλάδος, καθεὶς πλανή-
* * * * * τῆς, διαγωνίως δὲ χωρίον
* * * * * τῆς Ἀττικῆς καὶ πολυτελὲς
* * * * * κατοικία.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαγαμένου Φουλί.

369. Ἀπορία

Κάποιος φωτογραφία βαστοῦσε
Κ' ἔλεγε 'ς ὅποιον ἐρωτοῦσε:

— Ὁ ἀδελφός τοῦτου-ἐδὼ τοῦ ἀνδρός
Εἶνε υἱὸς τοῦ ἰδικοῦ μου πατρός,
Τοῦ ὁποίου ὅμως, δυστυχῶς,
Ἐγὰθὸν ὁ ἔτερος ἀδελφός.

— Τίνος ἦτο ἡ φωτογραφία;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ρόδου Μοσχοβόλημα

370. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅρος τῆς Τουρκίας, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀρχαῖον θεόν:

1, Ἐνδόξος πρωτεύουσα. 2, Χώρα τῆς Εὐρωπ. Τουρκίας. 3, Προσφύτης Ἑβραῖος. 4, Ἀρχαία περσικὴ πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρηγῆ.

371. Ἑλλειποσύμφωνον

ααααηη—αοο

Ἐστ. ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

372. Γρίφος

ω	ω	ω	οἱ	οἱ	οἱ
	Μ		οἱ	οἱ	οἱ
ω		ω	οἱ	οἱ	οἱ
	ω		οἱ	οἱ	οἱ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαϊδος

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαλα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. περαπλευρώς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ'. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήγων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλβετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθηγηταὶ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς οδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, περαπλευρώς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΑ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Λογιστικὸν τμήμα μὲ φοίτησιν μονοετή.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἑμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτηταὶ διατρώμενοι ἐν τῇ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἔμπορικά ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Βί: τούτους πρέρχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον:

Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνενόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς οδοῦ Δραγατσανίου 6, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελὲς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν εἰς τὴν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Nelke, haben Sie mein Heft empfangen? Ich hatte Ihnen sogleich nicht geantwortet, wegen meiner Krankheit.—*Ἡχώ τῆς Ἡπείρου.* (1Β', 210)

Α νταλλάσσω δελτία καὶ ἀλληλογραφίαν μετὰ παντὸς φιλομούσου.
Constantin E. Christofides M. S. D. S.
c/o C. J. Grace et Co.
Alexandria (Egypt) (1Β', 212)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο "ΠΑΛΙΜΙΔΗΣ,"

Εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους τοὺς ψηφίσαντας τοὺς τῆς Β' τριμηνίας ὑποψηφίους του. (1Β', 212)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ε να καλὰθι εὐχαριστίας στέλλω διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς ὅλους τοὺς ἀγατοὺς φίλους, τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς ψήφου τῶν τῶ ψευδωνύμῳ μου.—*Νέα Ἑλλάς.*

Κ αὶ ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ, φίλτατο! μου, διὰ τὸ τρανὸν τούτου δείγμα τῆς πρὸς μὲ ἀγάπης σας.—*Δάφνης Στεφάνος.*

Ε ὑχαριστῶ πάντας οἱ ὅποιοι δὲν μ' ἐψήφισαν εἰς τὴν Β'. τριμηνίαν. Πιστεύω τὸ ἐναντίον νὰ γίνῃ εἰς τὴν τρίτην.—*Γέρος τοῦ Μωρητᾶ, ὑποψήφιος Γ' τριμηνίας.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ,"

Κωνσταντινουπόλεως

Ἰ δρύθη, ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύλλογος «Ἀγών». Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἡ κατὰ τὸ Δημοψήφισμα βράδυνσι τῶν ὁραιότερων ψευδωνύμων.— Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Ἢ συνδρομὴ ὁρίσθη εἰς φρ. 0,50 μόνον κατὰ τριμηνίαν. Ἐμπρός λοιπόν! Ἐγγραφῆτε καὶ ὅς ἴδῃτε πράγματα καὶ θαύματα!!!— Διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου εἶνε: *André Arapis, rue Aga Hamam 22, Mavromati Han, Pera, Constantinople.*

Οἱ ἰδρυταὶ

Νέλκε, πρόεδρος: Κύμα, ἀντιπρόεδρος: Δωδωναῖος, γραμματεὺς: Δ. Σκρινῆς, ταμίας. (1Β', 215)

Θ ερμῶς εὐχαριστῶ ἀπαντας τοὺς ψηφίσαντάς με.—*Δοξασμένη Γαλανόλευκη*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 34ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 317)

ΑΘΗΝΩΝ: Πόπη Π. Δαμουλιάνου, Μέλλον Ναυτοῦ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Ε. Σταματιάδης, Ἀλ. Ι. Καλαβρέζος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Γιαν. Παπανικολάου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Χρ. Κ. Γεωργακόπουλος.
ΚΑΜΑΡΑΙΣ: Ἀνδρ. Ι. Αναστασόπουλος, Ἀργ. Κ. Δημόπουλος.

ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Φώτιος Κυρίτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γεωρ. Σ. Κόλλας, Νικ. Γ. Βεντούρας.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Αἰθελιανὴ Παρθένος.
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Α. Λαζαράς.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἑλένη Πατροπούλου (31, 32, 33, 34).

ΛΑΡΙΣΗΣ: Γ. Δημόσιος, Γεωρ. Α. Σηλυβερδίδης.
ΜΑΡΑΘΟΥ: Σαντινέλλος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατσούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Γεωρ. Π. Δημητρίου, Ἀνδ. Σ. Ἀντύπας.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀβροκόμη Κυρούση (33, 34).
ΣΥΡΟΥ: Ἐμμ. Β. Κωνσταντουλάκης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρία Κ. Παπαβάσου.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Β. Τράμπας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κυρ. Ἀριστ. Εὐδοκιάδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Γεωργ. Ἡλ. Κεσές, Ἀλ. Λίκα Ἡλ. Κεσές, Γλασερούλα Κ. Λάσκαρη.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Δημ. Π. Ζαφειρόπουλος, Σπ. Καζάκης, Εὐμένης Ι. Κερασιτέλης, Ἀθηνά Ι. Κερασιτέλης, Ἀντωνίος Χ. Βιμανουήλ.

ΚΩΝΙΝΟΛΕΩΣ: Θαλῆς, Δωδωναῖος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρότων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Κερκίῳ ΝΙΚ. Γ. ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργάτη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αυγούστου. Πλεονάζουν. δρ. 1,60 διὰ τὸν προσεχὲς Διὰ.